

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **Autoservis Jaroslav Veis s.r.o.**, IČ 25239147, se sídlem Zborovská 15, 301 33 Plzeň-město, zast. JUDr. Milanem Zámešskou, advokátem se sídlem Purkyňova 43, 301 36 Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.11.2009, čj. 5355/520/09 78809/ENV/09,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo k odvolání žalobce změneno rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“), oblastního inspektorátu v Plzni ze dne 15.9.2009 (nesprávně datovaného 15.9.2000 - pozn.soudu), č.j.: ČIŽP/43/OOH/SR02/0903224.004/09/ZKN, jímž bylo žalobci uloženo opatření ke zjednáání nápravy podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, do 90 dnů vyklidit veškeré odpady shromážděné na pozemku na pozemku p.č. X k.ú. Doudlevec a předat je osobě oprávněné k nakládání s odpady (1. výrok) a do 5 dnů po splnění této povinnosti stanovené v bodu 1. výroku doložit na adresu ČIŽP způsob dokazující naložení s tímto odpadem. Změna provedená v rozhodnutí žalovaného se týká bodu 1. výroku a týkala se specifikace druhu odpadu, který byl žalobci uloženo vyklidit („odpad kat.č. 16 01 Vyřazená vozidla (autogramy a odpady z demontáže těchto vozidel“).

V podané žalobě žalobce předně uvedl, že byla před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí uložena rozhodnutím žalovaného ze dne 27.7.2009, sp.zn. 5053/520/09 a 43067/ENV/09 pokuta ve výši 100.000,-Kč za správní delikt podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona č. 185/2001 Sb. Žalobce uvedl, že proti rozhodnutí o pokutě podal u zdejšího soudu žalobu a v rámci správního řízení navrhoval, aby z důvodu podané žaloby bylo řízení o

uložení nápravného opatření přerušeno, tento návrh nebyl žalovaným akceptován i když byl k tomu dle § 64 odst. 3 správního řádu povinen.

Žalobce poukázal na to, že si na své náklady nechal žalobce vypracovat znalecký posudek od příslušného znalce, z oboru ekonomika a ochrana přírody, specializace oceňování ekologických škod a zneškodňování odpadů Ing. K.B., který přiložil i k předchozí správní žalobě podané proti rozhodnutí o pokutě. Znalecký posudek deklaruje, že správní orgán I. stupně (ČIŽP) i žalovaný nesprávně interpretuje platný zákon o odpadech ve vztahu k projednávané věci a nesprávně jej na tuto věc aplikuje. Dále žalobce navrhoval, aby správní orgán I. stupně (ČIŽP) sám přibral příslušného soudního znalce specializovaného na odpady, který by se mohl odporně vyjádřit k tomu, zda v případě žalobce jde o odpady příj. jaké kategorie a aby vyslechl statutárního zástupce žalobce J.V., který se chtěl k projednávané věci podrobně vyjádřit. Je nutné zdůraznit, že jak v předchozím správním řízení o uložení pokuty, tak i v tomto řízení o splnění povinnosti k vyklizení odpadů ze shora uvedeného pozemku správní orgán I. stupně tyto návrhy neakceptoval a neakceptoval je ani žalovaný a tím v podstatě zkrátily žalobce především na jeho právu zakotveném v ust. § 52 správního řádu. Správní řízení bylo podle názoru žalobce vedeno jednostranně, aniž byla dána žalobci nějaká možnost se k věci ústně a podrobně vyjádřit a to ještě za situace, kdy byl předložen výše zmíněný znalecký posudek, který osvědčuje tvrzení žalobce o tom, že v projednávaných věcech nejde o odpady (autovraky) ve smyslu příslušné právní úpravy, ale použité výrobky dále využívané žalobcem v rámci jeho podnikatelské činnosti.

Žalobce konstatoval, že již v rámci řízení o uložení pokuty zdůrazňoval, že závěry správního orgánu I. stupně (ČIŽP) o tom, že žalobce shromažďuje odpad na místě k tomu určeném jsou zcela nesprávné a odůvodňoval to tím, že aby nepojízdná vozidla splňovala pojem odpadu je potřeba, aby byly splněny zákonné předpoklady uvedené v ustanovení § 3 a § 36 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Podle těchto ustanovení, je odpadem, *„každá movitá věc, které se osoba zbavuje nebo má úmysl nebo povinnost se jí zbavit a přísluší do některé skupiny, odpadů uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu a autovrakem je každé úplné nebo neúplné motorové vozidlo, které bylo určeno k provozu na pozemních komunikacích pro přepravu osob nebo věcí a které se stalo odpadem ve smyslu již výše citovaného § 3 zákona o odpadech.“* Dále v tomto řízení o uložení pokuty žalobce správnímu orgánu I. stupně sděloval, že v daném případě nejde o odpad ve smyslu příslušných ustanovení zákona o odpadech, neboť nejde o věci, kterých by se někdo zbavoval nebo kterých by se chtěl někdo zbavit ale o věci které jsou dále využívány ke komerčním účelům, konkrétně pro opravárenství, které je v uvedeném místě níže citovanými subjekty provozováno (vyplývá to již z pouhého názvu např. žalobce). Nejde tedy rozhodně o odpad (autovraky), ale o věci, ze kterých jsou demontovány náhradní díly dále používané a využívané při opravách vozidel přijatých žalobcem do opravy od různých zákazníků, kteří do starších svých vozidel nechtějí pořizovat nové náhradní díly, neboť jsou v mnoha případech i velmi drahé. Žalobce dále upozorňoval, že odpadem se stávají pouze některé nepoužitelné části, o nichž je vedena náležitá evidence, jako o odpadu a které jsou likvidovány jako odpad v souladu s příslušnou právní úpravou. Z podkladů, které byly správnímu orgánu I. stupně předány, dále vyplynulo, že odpady jsou řádně evidovány a že jak žalobce tak i obchodní firma Prodej autodílů VK s.r.o. má souhlas k nakládání s nebezpečnými odpady, přičemž žalobce má ještě navíc souhlas k upuštění od jejich třídění. Žalobce dále v tomto vyjádření podotkl, že odpad, tedy věci, které dále nejsou využívány pro účely autoopravárenství, jsou shromažďovány v autoopravárenské dílně, která je k tomu využívána a že jsou řádně evidovány a předávány subjektu, který je oprávněný provádět jejich likvidaci.

Žalobce zdůraznil, že se ničeho nedopustil a nic neporušil v rámci odpadového hospodářství, zejména nehrozil ani nepoškodil životní prostředí. Pro tyto účely prokázání

tohoto svého tvrzení si nechal žalobce vypracovat znalecký posudek od příslušného znalce, z oboru ekonomika a ochrana přírody, specializace oceňování ekologických škod a zneškodňování odpadů Ing. K.B., který rovněž přikládá k této žalobě a který byl vypracován ke dni 23.9.2009. Z obsahu tohoto znaleckého posudku zaměřeného především na položené otázky, mimo jiné vyplývá, že povolení s nakládání s odpady vydané žalobci příslušným orgánem státní správy je dostačující při manipulaci s vyřazenými vozidly. Dále z obsahu tohoto posudku vyplývá, že nedošlo při této činnosti ani k riziku ohrožení životního prostředí. Významná je podle názoru žalobce odpověď na otázku, zda-li je zařazení vyřazených a nefunkčních vozidel pod režim zákona o odpadech v modelu užívaném žalobcem jednoznačné, či zda-li není možná jiná interpretace, než jakou použil žalovaný a správní orgán I.stupně. Zde znalec mimo jiné uvádí, že žalobce nepřebírá odpad, ale výrobek nepoužitelný k původnímu účelu, který je použitelný pro činnost žalobce. Dále zde znalec mimo jiné uvádí, že pokud by podnikatelskou činností byla recyklace autovraků, pak by nepochybně smluvní forma převzetí byla jiná, neboť by se jednalo o cílenou a opakovanou činnost naplňující charakter provozování dané živnosti, k čemuž však v případě žalobce nedocházelo, neboť příslušné smlouvy byly uzavírány sporadicky v počtu 1-3x ročně a to převážně před rokem 2006. Neméně významným je i závěr znalce, že pokud by byl aplikován přístup správního orgánu I. stupně potažmo žalovaného, že režimu zákona o odpadech a jeho prováděcích předpisů, jsou podřízeny všechny fáze nakládání s autovraky, pak by mohlo dojít k absurdní situaci, že i demontované (ale následně využitelné) autodíly budou mít charakter odpadu vznikajícího při činnosti daného subjektu a tudíž je nebude možné předat specializovaným autoopravárenským dílnám a servisům, neboť tyto nebudou oprávněny pro nakládání s těmito odpady, resp. nebudou mít schválená zařízení. Toto nepochybně podle znalce není a nemůže být smyslem zákonné úpravy v segmentu autovraků. V případě žalobce tedy dochází k tomu, že při demontáži (úpravě) nepojízdných vozidel vstupují některé prvky do výrobního cyklu s tím zásadním rozdílem, že u tak zvaných vrakovišť se jedná o základní podnikatelskou činnost spočívající v periodické likvidaci autovraků a ne o podnikatelskou činnost spočívající v opravárenské činnosti, při které jsou používány „secondhand“ autodíly.

Žalobce dále připomněl, že již v písemném vyjádření z 15.4.2009 týkajícím se řízení o uložení výše zmíněné pokuty avizoval, že ve výše uvedeném místě, kde správní orgán I. stupně měl zjistit porušení zákona o odpadech podnikají celkem tři subjekty a to J.V. jako fyzická osoba, dále žalobce a obchodní společnost Prodej autodílů VK s.r.o. a že vůbec není zřejmé, na podkladě čeho správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že nepojízdná vozidla náleží žalobci a že ten je za ně zodpovědný, jako za odpad.

Základní otázkou v tomto řízení dle žalobce však zůstává, zda v projednávaném případě jsou použita vozidla nacházející se na výše zmíněném pozemku odpadem ve smyslu zákona o odpadech či nikoliv, neboť uložena povinnost stanoví žalobci vyklidit veškerý odpad kat.č.16.01 Vyřazená vozidla (autovraky) a odpady z demontáže těchto vozidel. Žalovaný k tomu zaujal stanovisko, že posouzení toho, zda se jedná o odpad nebo ne, není ve svojí podstatě otázkou odbornou, ale otázkou výkladu ustanovení § 3 resp. § 36 zákona o odpadech, k jejímuž posouzení je příslušná ČIŽP, jakožto kontrolní orgán (viz str. 3 druhý odstavec ze zdola věta 3). Tento závěr je však nesprávný, neboť podle názoru žalobce bez odborného posouzení výše naznačené otázky v kontextu správně a úplně zjištěných objektivních skutečností, není možné správně vykládat a aplikovat výše zmíněné §§ 3 a 36 a to zejména za situace, kdy je tu znalecký posudek příslušného znalce, který potvrzuje sdělení žalobce o tom, že v daném případě nejde o odpad ve smyslu platného zákona o odpadech, ale o použité zboží využívané dále pro účely jeho podnikatelské činnosti t.j. k auto opravárenství, jak je již výše zmíněno. Dále je nutné poukázat na to, že ne každé nepojízdné vozidlo se stává

automaticky autovrakem, zejména za situace, kdy je prodáváno na náhradní díly (viz argumentace shora) a dále pro tyto účely využíváno.

Žalobce na základě výše uvedených skutkových důvodů má za to, že byl zkrácen na svých právech v důsledku rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jelikož tyto správní orgány nerespektovaly některá ustanovení správního řádu tedy zákona č. 500/2004 Sb. v platném znění (dále jen „správní řád“) a to především ustanovení § 2 správního řádu neboť správní orgány nepostupovaly v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, ustanovení § 3 správního řádu, protože nebyl zjištěn řádně stav věci o němž nejsou důvodné pochybnosti, a dále k porušení § 36 správního řádu, který stanoví, že jsou účastníci oprávněni navrhopat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a dále jim musí být dána možnost, aby se k věci před vydáním rozhodnutí vyjádřili (to nejen písemně) ale i ústně, což žalobci umožněno nebylo.

V závěru žalobce zdůraznil, že touto žalobou napadá jak rozhodnutí žalovaného tak i výše zmíněné rozhodnutí ČIŽP a žádá soud, aby obě rozhodnutí zrušil.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný setrval na svých tvrzeních uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí.

K první žalobní námitce týkající se přerušení řízení žalovaný uvedl, že institut přerušení řízení je v ustanovení § 64 odst. 1 a 3 správního řádu koncipován jako fakultativní možnost, nikoli povinnost. Dle ustanovení § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu lze řízení přerušit mj. i z důvodu současně probíhajícího řízení o předběžné otázce. Ustanovení § 57 odst. 1 správního řádu nicméně definuje předběžnou otázku jako otázku, na jejímž řešení závisí vydání rozhodnutí a již nepřísluší danému správnímu orgánu rozhodnout. Tyto podmínky však v tomto případě splněny nejsou. Soudní řízení o správní žalobě není řízením o předběžné otázce, je řízením o mimořádném opravném prostředku zkoumajícím ex post zákonnost vydaných správních rozhodnutí i jim předcházejících správních řízení. Jako na takovém vydání správního rozhodnutí v tomto konkrétním správním řízení nezávisí, ČIŽP i MŽP jakožto příslušným správním orgánům náleží danou otázku (jsou-li daná nepojízdná vozidla odpadem a porušil-li žalobce nakládáním s nimi zákonnou povinnost) rozhodnout v rámci jejich vlastní působnosti a až následně je možné toto jejich rozhodnutí opět napadnout žalobou u příslušného správního soudu.

K předložené kopii znaleckého posudku Ing. K.B. žalovaný v první řadě poukazuje na ustanovení § 56 správního řádu, dle něhož se důkaz znaleckým posudkem provede za situace, kdy je třeba posoudit skutečnosti, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže takovéto odborné posouzení nelze opatřit od jiného správního orgánu. Otázka, zda se v jednotlivém případě jedná o odpad či nikoli, není ve svojí podstatě otázkou odbornou, ale otázkou výkladu ustanovení § 3 resp. § 36 zákona o odpadech, k jejímuž posouzení je ČIŽP jakožto kontrolní orgán na úseku nakládání s odpady dostatečně kompetentní. Navíc v případě pochybností se jak ona tak i účastník řízení mohou a mají v dané věci v souladu s ustanovením § 78 odst. 2 písm. h) zákona o odpadech obrátit ke krajskému úřadu. To žalobce nicméně neučinil, ČIŽP ani MŽP v tomto případě žádné pochybnosti v otázce určení povahy předmětných nepojízdných vozidel - autovraků nemají. ČIŽP tak postupovala zcela správně a v souladu se zákonem, když sama vyhodnotila předmětná vozidla - autovraky a části z nich jako odpad, aniž byl k dané věci vypracován znalecký posudek. Jestliže však žalobce i přes výše uvedené vypracování znaleckého posudku zadal a odkázal na jeho obsah ve svém odvolání, nezbylo MŽP než se s tímto posudkem jako s každou jinou odvolací námitkou vypořádat, což v odůvodnění svého napadeného rozhodnutí také učinilo. Přitom dospělo k závěru o vnitřní obsahové rozpornosti a zmatečnosti tohoto předloženého důkazu (viz srovnání argumentace v kap. 4.2 a kap. 5, str. 8 - odpověď na

otázku „ 3 uvedeného znaleckého posudku, blíže rozvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí MŽP, str. 6, první odstavec).

Žalovaný k námitce žalobce týkající se odmítnutí ČIŽP provedení výsledku pana J.V., uvedl, že podle ustanovení § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Uvedené ustanovení tak provádí základní zásadu správního řízení zakotveno u v § 3 správního řádu, která správnímu orgánu ukládá povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. MŽP sdílí názor, že ČIŽP v daném případě těmto svým povinnostem při vedení řízení prvního stupně dostala. Pan J.V. je jediným jednatelem žalobce. Jako jeho statutární zástupce tak za něho v průběhu řízení činil jednotlivé procesní úkony, včetně vyjádření k protokolům o kontrole i samotného vyjádření k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Za této situace, kdy bylo stanovisko žalobce (a tedy de facto i stanovisko jeho jednatele) k jednotlivým skutečnostem známo a kdy lze mít stav věci za náležitě zjištěný, již nebylo důvodu provádět další důkaz výsledkem uvedeného svědka - statutárního zástupce žalobce.

K námitce žalobce týkající se nesprávné interpretace pojmu odpad, na základě které založili správní orgány svá rozhodnutí, žalovaný uvedl, že podle ustanovení § 36 písm. a) zákona o odpadech je autovrakem každé úplné nebo neúplné motorové vozidlo, které **bylo** určeno k provozu na pozemních komunikacích a stalo se odpadem podle § 3. Dle ustanovení § 3 odst. 1 zákona o odpadech je odpadem každá movitá věc, které se osoba zbavuje nebo má povinnost nebo úmysl se jí zbavit a přísluší do některé ze skupin odpadů uvedených v příloze č.1 k tomuto zákonu. Dle ustanovení § 3 odst. 3 písm. b) téhož zákona se úmysl zbavit se věci jako odpadu, neprokáže-li její vlastník v řízení podle § 78 odst. 2 písm. h) zákona o odpadech opak, předpokládá mj. též u věci, jejíž původní účelové určení odpadlo nebo zaniklo. Za původní účelové určení motorového vozidla je třeba jednoznačně považovat jeho využití pro provoz na pozemních komunikacích, nikoli jeho použití pro náhradní díly, jak se mylně domnívá žalobce. S ohledem na uvedené definice se tak motorové vozidlo stává odpadem již ve chvíli, kdy již není způsobilé k provozu a kdy se jej jeho původní vlastník úplatně nebo bezúplatně zbavuje, a to za podmínky, kdy se u tohoto vozidla jakožto celku již nepředpokládá jeho případná oprava a budoucí znovuvvedení do provozu (tj. opětovné budoucí využití k původnímu účelovému určení). Z ustanovení § 37 odst. 1 zákona o odpadech dokonce vyplývá zřetelná povinnost každého, kdo se zbavuje autovraku, předat jej pouze osobám provozujícím zařízení ke sběru, výkupu, využívání nebo odstraňování autovraků, tj. osobám plnícím povinnosti podle § 37b popř. § 37c zákona o odpadech. Otázka, zda jsou přebíraná nepojízdná vozidla z hlediska žalobce odpadem či komerčně využitelnými věcmi, je tak i z tohoto pohledu bezpředmětná, neboť osoby zbavující se nepojízdných vozidel, která již nejsou určena k původnímu použití, neměly žalobci jakožto osobě nesplňující podmínky podle § 37 odst. 1 zákona o odpadech vůbec takováto vozidla předávat. Z obsahu napadeného rozhodnutí a jeho podkladů nicméně jednoznačně vyplývá, že žalobce přebíral do svého zařízení od původních vlastníků motorová vozidla již nezpůsobilá k provozu na pozemních komunikacích (tj. výrobky neodpovídající požadované jakosti, kód Q2 podle přílohy č. 1 zákona o odpadech), u kterých již předpokládal jejich další využití k původnímu účelovému určení. Naopak zamýšlel jejich rozebrání na náhradní díly použitelné pro opravu jiných motorových vozidel a předání zbylých nepoužitelných součástí osobám oprávněným k příslušnému nakládání s odpady. Uvedená motorová vozidla tak naplňovala výše popsané pojmové znaky odpadu resp. autovraku již ve chvíli, kdy je žalobce do svého zařízení přebíral. Žalobce tedy jednoznačně provozoval činnost spočívající ve sběru autovraků, aniž pro své zařízení disponoval příslušným souhlasem podle ustanovení § 14 odst. 1 zákona o odpadech a aniž splňoval další podmínky obsažené v ustanovení § 37b odst. 1 zákona o odpadech. Zároveň též zčásti vykonával činnost definovanou ustanovení § 36 písm.

e) zákona o odpadech jako zpracování autovraků, aniž by byl řádným zpracovatelem autovraku podle § 36 písm. f) téhož zákona a aniž plnil povinnosti vyplývající pro zpracovatele autovraku z ustanovení § 37c odst. 1 zákona. Za odpad - autovrak tedy musí být považováno a s jako takovým nakládáno každé nepojízdné vyřazené motorové vozidlo vyjma situace, kdy se jedná o vozidlo určené k opravě a k dalšímu provozu na pozemních komunikacích (tj. vozidlo používané k jeho původnímu účelu). Vozidlo, jehož se jeho původní vlastník zbavuje a které již svému původnímu účelu dále nebude sloužit, je vždy autovrakem, a takovýto vlastník jej musí v souladu s ustanovením § 37 odst. 1 zákona o odpadech předat pouze oprávněné osobě, kterou v současnosti žalobce není. Zákon o odpadech ani aplikační praxe žádnou kategorii výrobku nepoužitelného k původnímu účelu, ale použitelnou pro komerční činnost jiného subjektu (zde žalobce), která by se vymykala pojmu odpad, nezná a nepřipouští. Navzdory závěru ve znaleckém posudku obsaženém je skutečně při posuzování povahy předmětných vozidel rozhodující jejich právní status, nikoli jejich komerční hodnota z hlediska subjektů, které je pro svoji podnikatelskou činnost přebírají.

Na protiprávnosti vytýkaného jednání žalobce nic nemění skutečnost, že tento byl v dané době držitelem souhlasu k nakládání s nebezpečnými odpady a zároveň souhlasu k upuštění od třídění a odděleného shromažďování odpadů. Dle ustanovení § 16 odst. 3 zákona o odpadech může původce nakládat s nebezpečnými odpady pouze na základě souhlasu věcně a místně příslušného orgánu státní správy, pokud na tuto činnost již nemá souhlas k provozování zařízení podle § 14 téhož zákona. Z uvedeného ustanovení tak jednoznačně vyplývá, že původce odpadu nakládající s nebezpečným odpadem není povinen opatřit si uvedený souhlas k nakládání s nebezpečnými odpady podle § 16 odst. 3 zákona o odpadech za podmínky, že již uvedenou činnost provozuje v rámci zařízení odsouhlaseného podle § 14 odst. 1 téhož zákona, nikoli však naopak. Vydání uvedeného souhlasu k nakládání s nebezpečnými odpady v žádném případě žalobce nezabývá povinnosti podle § 37b odst. 1 písm. a) a § 37c odst. 1 písm. a) zákona o odpadech provozovat zařízení pro sběr a zpracování autovraků (tj. zařízení určené k nakládání s odpady) na základě souhlasu podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech. Žalobcem uváděný souhlas Magistrátu města Plzně, odboru životního prostředí, ze dne 11.03.2003 č.j. ŽP/1753/03-Ku, nijak neřeší problematiku provozu zařízení jako takového, a to hlavně podmínky, které toto zařízení musí splňovat a které bývají stanoveny v provozním řádu zařízení schvalovaného podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech. Proto uvedený souhlas, umožňující pouze žalobci jakožto původci nebezpečných odpadů z jeho opravárenské činnosti s těmito odpady nakládat, nemůže jako takový nahradit souhlas se zařízením určeným k nakládání s odpady a s jeho provozním řádem. Opravna motorových vozidel na rozdíl od zařízení určenému ke sběru a zpracování autovraků zařízením určeným k nakládání s odpady podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech není, a proto souhlas se svým provozem a provozním řádem nevyžaduje. Zařízení určené k nakládání s autovraky nicméně ano. Vše k tomuto bodu uvedené bez výjimky platí i pro souhlas Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 15.04.2004 č.j. ŽP/3390/04, o upuštění od třídění a odděleného shromažďování odpadů, který též nemůže co do své povahy a obsahu nahradit zákonem požadovaný souhlas se zařízením určeným k nakládání s odpady a s jeho provozním řádem.

K otázce míry ohrožení resp. poškození životního prostředí MŽP podotýká, že toto zmíněné kritérium je podle ustanovení § 67 odst. 1 a 2 zákona o odpadech určující pro rozhodování o výši ukládané pokuty, nikoli však při ukládání opatření k nápravě podle § 76 odst. 1 písm. c) téhož zákona. V tomto případě stačí pouhá existence protiprávního stavu, jenž má být z rozhodnutí ČIŽP odstraněn popř. jiným přiměřeným způsobem napraven. Jak již výše uvedeno, nepanují u příslušných správních orgánů o existenci protiprávního stavu na

předmětném pozemku žádné pochybnosti a uložení opatření k nápravě je tudíž namístě bez ohledu na konkrétní míru ohrožení či poškození životního prostředí.

V předmětném zařízení působí celkem tři takovéto subjekty s obdobným předmětem podnikání: fyzická osoba oprávněná k podnikání J.V., a dále dvě právnické osoby, společnost Prodej autodílů VK s.r.o. a samotný žalobce. Pan J.V. působí v obou uvedených společnostech jako jediný jednatel, u společnosti Prodej autodílů VK s.r.o. je zároveň jediným společníkem, u žalobce jsou společníky on spolu s paní J.V. Podnikatelská činnost provozovaná třemi zmíněnými podnikateli v předmětném zařízení je tak zcela nepochybně po věcné i personální stránce provázaná. Je to tedy pan J.V., který by měl mít v první řadě přehled o rozsahu činnosti těchto jednotlivých podnikatelů v uvedeném zařízení, a který by měl být v tomto směru příslušným správním orgánům v průběhu kontroly schopen tyto informace poskytnout a takovýto existující stav osvětlit. Jestliže tak neučinil, neboť ani on sám není dle svého vyjádření učiněného v rámci správního řízení o uložení pokuty toto schopen určit, vycházely správní orgány při svém rozhodování z údajů z hlášení a z průběžné evidence o produkci a nakládání s odpady za rok 2008, poskytnutých příslušnými podnikateli. Z nich jednoznačně vyplývá, že to byl pouze žalobce, komu jedinému v uvedeném období vznikaly odpady související s rozebíráním autovraků. Jelikož uvedené evidenční údaje byly poskytnuty samotnými podnikatelskými subjekty včetně žalobce, a to na základě jejich zákonné povinnosti vyplývající z ustanovení § 39 odst. 1 zákona o odpadech, nemá žalovaný o těchto skutečnostech žádnou pochybnost.

Žalovaný závěrem navrhuje, aby Městský soud v Praze v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, uvedenou žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud rozhodl bez nařízení veřejného jednání poté, co účastníci s tímto postupem vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.)

V posuzované věci vyšel soud z následující právní úpravy:

Podle ust. § 1 písm. a) zákona o odpadech Tento zákon stanoví v souladu s právem Evropských společenství pravidla pro předcházení vzniku odpadů a pro nakládání s nimi při dodržování ochrany životního prostředí, ochrany zdraví člověka a trvale udržitelného rozvoje.

Podle ust. § 3 odst. 1 zákona o odpadech odpad je každá movitá věc, které se osoba zbavuje nebo má úmysl nebo povinnost se jí zbavit a přísluší do některé ze skupin odpadů uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu.

Podle ust. § 3 odst. 3 zákona o odpadech pokud vlastník v řízení o odstranění pochybností podle § 78 odst. 2 písm. h) neprokáže opak, předpokládá se úmysl zbavit se movité věci příslušející do některé ze skupin odpadů uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu,

- a) která vzniká u právnických osob nebo fyzických osob oprávněných k podnikání jako vedlejší produkt při výrobě nebo přeměně energie, při výrobě nebo nakládání s látkami nebo výrobky nebo při jejich využívání nebo při poskytování služeb, nebo

b) jejíž původní účelové určení odpadlo nebo zaniklo.

Podle ust. § 4 písm. d) zákona o odpadech pro účely tohoto zákona se rozumí nakládáním s odpady - jejich shromažďování, soustřeďování, sběr, výkup, třídění, přeprava a doprava, skladování, úprava, využívání a odstraňování.

Podle ust. § 4 písm. e) zákona o odpadech pro účely tohoto zákona se rozumí zařízením - technické zařízení, místo, stavba nebo část stavby.

Podle ust. § 12 odst. 2 zákona o odpadech pokud dále není stanoveno jinak, lze s odpady podle tohoto zákona nakládat pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady podle tohoto zákona určena. Při tomto nakládání s odpady nesmí být ohroženo lidské zdraví ani ohrožováno nebo poškozováno životní prostředí a nesmějí být překročeny limity znečišťování stanovené zvláštními právními předpisy.

Podle ust. § 14 odst. 1 zákona o odpadech zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů lze provozovat pouze na základě rozhodnutí krajského úřadu, kterým je udělen souhlas k provozování tohoto zařízení a s jeho provozním řádem (dále jen "souhlas k provozování zařízení"). V řízení předcházejícím vydání tohoto rozhodnutí musí krajský úřad posoudit všechna zařízení, která s těmito činnostmi souvisejí. Souhlas k provozování skládek nebezpečných odpadů se uděluje na dobu určitou, nejvýše na 4 roky. Doby platnosti souhlasu krajský úřad prodlouží na základě žádosti provozovatele skládky nebezpečných odpadů vždy nejvýše na další 4 roky, pokud jsou splněny podmínky a plněny povinnosti při provozování skládky stanovené tímto zákonem a prováděcím právním předpisem.

Podle ust. § 36 písm. a) zákona o odpadech pro účely tohoto zákona se rozumí autovrakem - každé úplné nebo neúplné motorové vozidlo, které bylo určeno k provozu na pozemních komunikacích pro přepravu osob, zvířat nebo věcí (dále jen "vozidlo") a stalo se odpadem podle § 3.

Podle ust. § 37b odst. 1 písm. a) zákona o odpadech provozovatel zařízení ke sběru autovraků je povinen plnit povinnosti podle § 14 odst. 1 a § 18.

Podle ust. § 37c odst. 1 písm. a) zákona o odpadech zpracovatel autovraků je povinen plnit povinnosti podle § 14 odst. 1 a § 19.

Podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech inspekce ukládá právníkům osobám a fyzickým osobám oprávněným k podnikání pokuty za porušení stanovených povinností podle § 66 odst. 2 až 5; současně může stanovit opatření a lhůty pro zjednání nápravy samostatným rozhodnutím

Podle ust. § 78 odst. 2 písm. h) zákona o odpadech krajský úřad rozhoduje v pochybnostech, zda se movitá věc příslušející do některé ze skupin odpadů uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu považuje za odpad, a to na návrh vlastníka této movité věci nebo správního úřadu, který provádí řízení, v němž se tato otázka vyskytla, nebo který rozhodnutí o této otázce potřebuje ke své další činnosti.

Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., (dále jen „správní řád“), správní orgán postupuje tak, aby byla zjištěn stav věci o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Podle § 36 odst. 2 správního řádu mají účastníci právo vyjádřit v řízení své stanovisko. Pokud o to požádají, poskytne jim správní orgán informace o řízení, nestanoví-li zákon jinak.

Podle § 36 odst. 3 správního řádu, nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Podle § 52 správního řádu jsou účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

Podle § 64 odst.1 správního řádu může správní orgán řízení usnesením přerušit

- a) současně s výzvou k odstranění nedostatků žádosti podle § 45 odst. 2,
- b) současně s výzvou k zaplacení správního poplatku, který je spojen s určitým úkonem v řízení, a s určením lhůty k jeho zaplacení; v řízení pokračuje, jakmile mu byl předložen doklad o zaplacení správního poplatku,
- c) probíhá-li řízení o předběžné otázce nebo správní orgán
 1. dal k takovému řízení podnět podle § 57 odst. 1 písm. a),
 2. učinil výzvu podle § 57 odst. 1 písm. b), anebo
 3. učinil úkon podle § 57 odst. 4;za úkon správního orgánu se považuje i předání písemnosti k doručení podle § 19 a vyvěšení písemnosti na úřední desce,
- d) do doby ustanovení opatrovníka procesně nezpůsobilému účastníkovi,
- e) z dalších důvodů stanovených zákonem.

Podle odst. 2 téhož ustanovení, v řízení o žádosti přeruší správní orgán řízení na požádání žadatele; jestliže je žadatelů více, může tak učinit jen za podmínky, že s přerušením souhlasí všichni.

Podle odst. 3 téhož ustanovení, v řízení z moci úřední může správní orgán, není-li to v rozporu s veřejným zájmem, na požádání účastníka, pokud s tím všichni účastníci uvedení v § 27 odst. 1 písm. b) souhlasí, z důležitých důvodů přerušit řízení.

Podle odst. 4 téhož ustanovení řízení lze přerušit na dobu nezbytně nutnou. Při postupu podle odstavců 2 a 3 správní orgán při určení doby přerušení přihlíží k návrhu účastníka.

Soud o věci uvážil takto:

Pokud jde o první žalobní námitku týkající se přerušení řízení, soud souhlasí s výkladem žalovaného, že institut přerušení řízení je v ustanovení § 64 odst. 1 až 3 správního řádu koncipován jako fakultativní možnost, nikoli povinnost, což vyplývá z formulace těchto ustanovení „může“. Pokud měl žalobce na mysli důvod přerušení založený ustanovením § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle kterého lze řízení přerušit z důvodu současně probíhajícího řízení o předběžné otázce, nutno konstatovat, že soudní řízení o správní žalobě není řízením o předběžné otázce ve smyslu definice předběžné otázky dle ust. § 57 odst. 1 správního řádu, které definuje předběžnou otázku jako otázku, na jejímž řešení závisí vydání rozhodnutí a již nepřísluší danému správnímu orgánu rozhodnout. Podmínky ust. § 57 odst. 1 správního řádu nebyly dány, jak prvostupňový správní orgán tak žalovaný jsou příslušnými správními orgány v rámci jejich vlastní působnosti rozhodnout danou otázku, která byla předmětem rozhodnutí žalovaného napadeného správní žalobou, a to znamená rozhodnout

jsou-li daná nepojízdná vozidla odpadem a porušil-li žalobce jejich nakládáním příslušné právní předpisy.

Námítku žalobce o nesprávné interpretaci zákona o odpadech jelikož žalovaný nepřihlédl k závěrům znaleckého posudku Ing. K.B., neshledal soud důvodnou.

Česká inspekce životního prostředí je kontrolním orgán na úseku nakládání s odpady, která je věcně příslušná k posouzení zda se v jednotlivém případě jedná o odpad či nikoli, a je i kompetentní k výkladu ustanovení § 3 resp. § 36 zákona o odpadech. Nejedná se v případě tohoto posouzení o odbornou otázku, k jejímuž posouzení by bylo potřeba vyjádření znalce. Pokud žalobce zadal vypracování znaleckého posudku a v řízení na něj odkázal, z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se s ním dostatečně s vypořádal a jeho závěry jsou v souladu se zákonem. V rozhodnutí žalovaného (str. 6, první odstavec) je poukázáno na rozpory znaleckého posudku pokud jde o argumentaci vyjádřenou v kap. 4.2 a kap. 5, str. 8 - odpověď na otázku č. 3.

Námítku žalobce týkající se odmítnutí ČIŽP provedení výsledku pana J.V., neshledal soud důvodnou. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že závěrečný protokol ze dne 4.3.2009 o kontrole prováděné dne 20.2.2009 v provozovně žalobce, byl žalobci doručen dne 9.3.2009, a žalobce se k němu vyjádřil. Poté, co bylo dne 5.5.2009 ČIŽP rozhodnuto o uložení pokuty, zahájila ČIŽP ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech, s žalobcem správní řízení pro zjednání nápravy; oznámení o zahájení řízení převzal žalobce dne 20.8.2009. V oznámení byla žalobci stanovena 10 ti denní lhůta pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Žalobce požádal dne 31.8.2009 o její prodloužení do 10.9.2009. Dne 10.9.2009 se žalobce k věci vyjádřil tak, že zpochybnil závěr správního orgánu, že shromážděné movité věci na pozemku p.č. X k.ú. Doudlevice jsou odpadem a požádal o vypracování znaleckého posudku. Nelze tedy konstatovat, že se žalobce v řízení o uložení nápravného opatření nemohl vyjádřit, a tím ani soud neshledal žalobcem namítané porušení ust. § 36 odst. 2 a 3 správního řádu. Pokud jde o požadavek žalobce vyjádřený v žalobě, že mělo mu být umožněno se v řízení vyjádřit ústně nejen písemně, z výše citovaných ustanovení § 36 odst. 2 a 3 správního řádu vyplývá, že povinnost správního orgánu umožnit vyjádření ústní jestliže již se účastník vyjádřil písemně, v nich zakotvena není.

Soud je toho názoru, že nedošlo ani k porušení § 3 a § 52 správního řádu, neboť pan J.V., jakožto jediný jednatel žalobce a současně jeho statutární zástupce v průběhu řízení činil za žalobce v řízení jednotlivé procesní úkony, včetně vyjádření k protokolům o kontrole i samotného vyjádření k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, závěr žalovaného, a toho vyplývá, že stanovisko žalobce (a tedy současně i stanovisko jeho jednatele) k jednotlivým skutečnostem bylo správním orgánům známo, a proto by bylo nadbytečné provádět jako další důkaz výsledek uvedeného svědka - statutárního zástupce žalobce, navíc za situace, kdy skutkový stav věci byl dostatečně zjištěn.

Pokud jde o posouzení, zda-li shromážděné movité věci na pozemku p.č. X k.ú. Doudlevice jsou odpadem, zabýval se jím zdejší soud již v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.7.2009, č.j. 5053/520/09, 43067/ENV/09, vedeném pod sp. zn. 9 Ca 308/2009, ukončeným rozsudkem ze dne 10.5.2013, č.j. 9 Ca 308/2009-78, v němž posoudil i námítku žalobce vznesenou také v této žalobě, podle které se žalobce ničeho nedopustil a nic neporušil v rámci odpadového hospodářství, zejména neohrozil ani nepoškodil životní prostředí, což žalobce dokládal znaleckým posudkem zpravovaným Ing. K.B.. Námítku neshledal senát rozhodující ve věci sp.zn. 9 Ca 308/2009, a ani senát rozhodující o žalobě proti rozhodnutí o uložení povinnosti vyklidit odpad, důvodnou. Správní spis vztahující k věci sp.zn. 9 Ca 308/2009 si soud připojil před rozhodnutím o této žalobě. Shodně jako soud

rozhodující ve věci sp.zn. 9 Ca 308/2009 neshledal ani senát rozhodující v řízení o této žalobě oprávněnou námitku žalobce, podle které autovraky nejsou odpadem ve smyslu zákona o odpadech, neboť nejde o věci, kterých by se někdo zbavoval nebo kterých by se chtěl někdo zbavit, ale o věci, které jsou dále využívány ke komerčním účelům, konkrétně pro opravárenství. Rovněž uvedenou námitkou se správní orgány ve svých rozhodnutích zabývaly, přičemž žalobci sdělily na základě jakých ustanovení zákona o odpadech a jakou právní úvahou nelze tvrzení žalobce přisvědčit. V tomto případě správní orgány poukázaly na ust. § 36 písm. a) zákona o odpadech, vymezující pro účely zákona o odpadech autovrak, ve spojení s ust. § 3 odst. 1 a odst. 3 písm. b) tohoto zákon, zabývající se pojmem odpad, přičemž dospěly k závěru, že nepojízdná motorová vozidla, které žalobce přebíral do svého zařízení, naplňovala pojmové znaky odpadu, respektive autovraku. S výše uvedeným závěrem se soud zcela ztotožňuje. V projednávaném případě není mezi účastníky řízení sporu o tom, že činnost žalobce probíhala tak, že zakoupená vozidla, nezpůsobilá k provozu na pozemních komunikacích, žalobce rozebral jednak na náhradní díly, použitelné při opravě jiných motorových vozidel, a dále na nepoužitelné části, o nichž vedl evidenci, jako o odpadu. Výše uvedené vyplývá i z vyjádření žalobce ze dne 15.4.2009 a z podané žaloby. Jestliže však žalobce rozebíral nepojízdná vozidla, nakládal ve smyslu ust. § 3 odst. 1 zákona o odpadech s odpadem. Je tomu tak proto, že nepojízdná motorová vozidla jsou podle ust. § 3 odst. 1 zákona o odpadech movitou věcí, kterou má v úmyslu osoba (v tomto případě prodávající) se zbavit a která náleží do skupiny odpadů Q2. Žalobce v projednávaném případě nerozporoval skutečnost, zda autovraky jsou movitou věcí, případě zda náleží do skupiny odpadů Q2, když pouze tvrdil, že nejde o věci, kterých by se někdo zbavoval nebo kterých by se chtěl někdo zbavit, ale o věci, které jsou dále využívány ke komerčním účelům. K tomu soud uvádí, že úmysl zbavit se nepojízdného motorového vozidla byl v projednávaném případě správními orgány podle ust. § 3 odst. 3 písm. b) zákona o odpadech předpokládán, neboť původní účelové určení předmětných motorových vozidel zaniklo. Zároveň žalobce neprokázal v řízení podle ust. § 78 odst. 2 písm. h) zákona o odpadech, že se nejedná o odpad. Za uvedené situace, bylo nutno předmětná nepojízdná motorová vozidla považovat za odpad podle ust. § 3 odst. 1 zákona o odpadech. Odkaz žalobce na skutečnost, že se v daném případě jedná o věci, které jsou dále využívány ke komerčním účelům, konkrétně pro opravárenství, neobstojí, neboť původním účelovým určením motorových vozidel je provoz na pozemních komunikacích. Nikoliv jejich rozebrání na náhradní díly. Měl-li pak žalobce na rozdíl od správních orgánů za to, že se o odpad nejedná, bylo výlučně na něm, aby inicioval řízení podle ust. § 78 odst. 2 písm. h) zákona o odpadech o určení, zda se jedná o odpad, či nikoliv. Neučinil-li tak, nelze tuto skutečnost přičítat k tíži správních orgánů. S ohledem na výše uvedené neshledal soud námitku žalobce oprávněnou.

Nelze přisvědčit tvrzení žalobce, podle kterého bylo řízení o uložení pokuty vedeno jednostranně, neboť je postaveno pouze na úvaze správních orgánů bez toho, že by bylo žalobci umožněno se k věci ústně vyjádřit prostřednictvím jeho statutárního zástupce tak, jak navrhoval. Zákonost postupu správních orgánů byla již posouzena v rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 10.5.2013, čj. 9 Ca 308/2009-78. K uvedené námitce soud ze správního spisu předloženého žalovaným zjistil, že usnesením ze dne 3.4.2009, č.j.: ČIŽP/43/OOH/SR01/0903224.002/09/ZKN byla žalobci stanovena lhůta do 16.4.2009, do kdy se žalobce mohl vyjádřit před vydáním rozhodnutí a seznámit se s jeho podklady. Uvedené usnesení bylo žalobci doručeno dne 6.4.2009, což žalobce stvrdil svým podpisem. Dne 16.4.2009 pak správní orgán I. stupně obdržel vyjádření žalobce ze dne 15.4.2009 učiněné na základě výzvy ze dne 3.4.2009. Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že správní orgány dostaly povinnosti stanovené v ust. § 36 správního řádu umožnit žalobci vyjádřit se před vydáním rozhodnutí. Ostatně tohoto práva žalobce plně využil a ve věci se

podáním ze dne 15.4.2009 vyjádřil. Pokud se jedná o návrh žalobce na výslech svědka, konkrétně jednatele žalobce, soud přisvědčil závěru správních orgánů, podle kterého nebylo v projednávaném případě nutno provádět uvedený důkaz. Předně žalobce nesdělil, k jaké konkrétní skutečnosti by měl být jednatel žalobce vyslechnut, když pouze v předmětném vyjádření obecně navrhl, aby ve věci byl podrobně vyslechnut statutární zástupce J.V. J.V. je jediným jednatelem žalobce. Prostřednictvím tohoto jednatele tak žalobce využíval v průběhu řízení před správními orgány svých práv účastníka řízení a činil i veškeré procesní úkony. Jestliže tedy měl žalobce za to, že je na místě, aby se jednatel ve věci vyjádřil, bylo výlučně na něm, a by tak učinil. Tím spíš dostalo-li se mu takového poučení i ze strany správního orgánu I. stupně. Jestliže žalobce prostřednictvím svého jediného jednatele nesdělil správnímu orgánu I. stupně všechny rozhodné skutečnosti, nelze toto přičítat k tíži správního orgánu. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že správní orgány nepostupovaly v projednávaném případě jednostranně a žalobci umožnily se ve věci vyjádřit.

Tvrzení žalobce, podle kterého správní orgány náležitě nepřihlédly a nevypořádaly se s námitkou žalobce uvedenou v písemném vyjádření z 15.4.2009, že v místě, kde správní orgán I. stupně zjistil předmětný správní delikt podnikají tři subjekty, a to J.V., jako fyzická osoba, žalobce a obchodní společnost Prodej autodílů VK s.r.o., a že tedy vůbec není zřejmé, na podkladě čeho správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že nepojízdná vozidla náleží žalobci a že ten je za ně zodpovědný, jako za odpad, neshledal soud oprávněnou.

K uvedené námitce z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplynulo, že dne 20.2.2009 provedl správní orgán I. stupně kontrolu nakládání s odpady v provozovně žalobce na adrese Zborovská 15, 301 33 Plzeň. Při této kontrole bylo zjištěno, že pan J.V. ve výpisu z obchodního rejstříku vystupuje 1) jako statutární zástupce právnické osoby Autoservis Jaroslav Veis s.r.o s IČ: 25239147 v oboru opravy a údržba motorových vozidel (tj. žalobce), 2) jako fyzická osoba oprávněná k podnikání, podnikající pod jménem J.V. a to v oboru silniční nákladní doprava a opravy motorových vozidel s IČ: 40530795 a 3) jako statutární zástupce právnické osoby Prodej autodílů VK s.r.o., v oboru obchod s díly příslušenstvím motorových vozidel s IČ: 25237535. Všechny jmenované subjekty jsou soustředěny v jednom místě i shromažďování odpadů probíhá kontinuálně ve společných shromažďovacích prostředcích v rámci provozovny na adrese Zborovská 15, 301 33 Plzeň. Rozlišení jednotlivých původců lze zjistit pouze z vedené průběžné evidence odpadů a z podaných hlášení o jejich produkci a nakládání s nimi. Podle žalobcem předložené průběžné evidence odpadů za rok 2008 a hlášení o jejich produkci a nakládání za rok 2008, pouze právnické osobě podnikající pod IČ 25239147 (tj. žalobci) vznikaly odpady, související s rozebíráním autovraků.

Dle názoru soudu z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rovněž i napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že se správní orgány zabývaly uvedenou námitkou žalobce. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů rovněž vyplývá, na podkladě jakého zjištění správní orgány dospěly k závěru, že subjektem odpovědným za vytýkané protiprávní jednání je právě žalobce a nikoliv J.V., jako fyzická osoba, či Prodej autodílů VK s.r.o. V této souvislosti správní orgány předně poukázaly na skutečnost, že podnikatelská činnost provozována uvedenými subjekty je po věcné i personální stránce provázána. J.V. je jediným jednatelem žalobce a společností Prodej autodílů VK s.r.o. Zároveň je J.V. i společníkem žalobce a společností Prodej autodílů VK s.r.o. Je to tedy právě J.V., který by měl mít přehled o rozsahu činností jednotlivých podnikatelů. Za situace, kdy J.V. nebyl schopen tyto informace správnímu orgánu poskytnout, vycházely správní orgány z údajů z hlášení a z průběžné evidence o produkci a nakládání s odpady za rok 2008, poskytnutých uvedenými subjekty. Z těchto údajů vyplynulo, že pouze žalobci v roce 2008 vznikaly odpady související s rozebíráním autovraků. Na základě tohoto zjištění správní orgány dovodily, že je

to právě žalobce, kdo je odpovědný za vytýkané protiprávní jednání, a je to žalobce na kterého se následně vztahuje povinnost nápravy uložena rozhodnutím ČIŽP ze dne 15.9.2009 č.j.: ČIŽP/43/OOH/SR02/0903224.004/09/ZKN, a následně (se specifikací druhu odpadu) potvrzena rozhodnutím žalovaného. S výše uvedeným závěrem správních orgánů se soud plně ztotožňuje. Rozhodnutím (ze dne 5.5. 2009, č.j. ČIŽP/43/OOH/SR01/0903224.004/09/ ZKN) předcházejícímu rozhodnutí, které je v tomto řízení napadené žalobou byla žalobci uložena pokuta za porušení ust. § 12 odst. 2 zákona o odpadech, neboť žalobce nakládal s odpady na místech k tomu neurčených, tedy v zařízeních, která k nakládání s odpady nebyla určena. Konkrétně žalobce minimálně v roce 2008 rozebíral nepojízdná vozidla s cílem využít jejich použitelné části jako náhradní díly pro opravu jiných vozidel, přičemž zbylé části shromažďoval na pozemku p.č. X k.ú. Doudlevec. Z výše uvedeného vyplývá, že podstatné pro vyvození odpovědnosti nejen za správní delikt a také pro následnou povinnost k splnění nápravného opatření není otázka, kdo je vlastníkem nepojízdných vozidel, nýbrž otázka, který ze subjektů nepojízdná vozidla rozebíral s cílem využít jejich použitelné části jako náhradní díly pro opravu jiných vozidel, a zbylé části shromažďoval. Vytýkaného jednání se nemohla dopustit společnost Prodej autodílů VK s.r.o. a rovněž ani J.V. Předně společnost Prodej autodílů VK s.r.o. má předmět podnikání mj. obchod s díly a příslušenství motorových vozidel, nikoliv opravu, případně údržbu motorových vozidel. Především však obecně rozebírání nepojízdných vozidel je nerozlučně spjata se vznikem odpadu. Bez vzniku odpadu nelze nepojízdné vozidlo rozebrat. Vznik odpadu, tj. věci, které nejsou žalobcem dále využívány pro účely autoopravárenství, připustil i žalobce ve zmiňovaném vyjádření ze dne 15.4.2009. Jestliže však společnost Prodej autodílů VK s.r.o. a rovněž ani J.V. žádný odpad v souvislosti s rozebíráním autovraků neevidovali a rovněž ani nehlásili, tedy žádný odpad netvořili, nemohli rozebírat nepojízdná auta s cílem využít jejich použitelné části jako náhradní díly pro opravu jiných vozidel, a tedy ani se nemohli vytýkaného jednání dopustit. Odpad v souvislosti s rozebíráním autovraků za rok 2008 evidoval a hlášení o produkci a nakládání s odpadem za rok 2008 podal žalobce. Tuto skutečnost žalobce v podané žalobě a ani v průběhu správního řízení nerozporoval. Výlučně žalobce tak mohl být odpovědný za vytýkané protiprávní jednání. Na výše uvedeném závěru nemohou nic změnit kupní smlouvy předložené žalobcem spolu s doplněním žaloby ze dne 14.2.2010. Je tomu tak proto, že z žádné z předložených kupních smluv nevyplývá, že subjekt, který prodávaná auta zakoupil, tj. J.V., případně Prodej autodílů VK s.r.o., byl tentýž subjekt, který je zároveň rozebral s cílem využít jejich použitelné části jako náhradní díly pro opravu jiných vozidel. Navíc žádná z předložených kupních smlouva nebyla uzavřena v roce 2008.

Na základě shora uvedeného neshledal soud námitku žalobce oprávněnou.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto jí podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. října 2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu